

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično
gonjenje osoba odgovornih za
teška kršenja međunarodnog
humanitarnog prava počinjena
na teritoriji bivše Jugoslavije
od 1991. godine

Predmet br.: IT-95-5/18-T
Datum: 18. april 2012.
Original: engleski

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM

U sastavu: sudija O-Gon Kwon, predsjedavajući
sudija Howard Morrison
sudija Melville Baird
sudija Flavia Lattanzi, rezervni sudija

Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 18. aprila 2012. godine

TUŽILAC

protiv

RADOVANA KARADŽIĆA

JAVNO

**ODLUKA PO ZAHTJEVU OPTUŽENOG ZA PONOVRNO
RAZMATRANJE ODLUKE VIJEĆA PO ZAHTJEVU ZA IZUZIMANJE
PRESRETNUTIH RAZGOVORA**

Tužilaštvo

g. Alan Tieger
gđa Hildegard Uertz-Retzlaff

Optuženi

g. Radovan Karadžić

Branilac u pripravnosti

g. Richard Harvey

OVO PRETRESNO VIJEĆE Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud) rješava po “Zahtjevu za ponovno razmatranje odluke po zahtjevu za izuzimanje presretnutih razgovora”, koji je optuženi podnio 22. marta 2012. godine (dalje u tekstu: Zahtjev), i ovim donosi odluku po tom Zahtjevu.

I. Proceduralni kontekst i podnesci

1. Dana 30. septembra 2010. godine Vijeće je donijelo “Odluku po zahtjevu optuženog za izuzimanje presretnutih razgovora” (dalje u tekstu: Odluka u vezi s presretnutim razgovorima), kojom je odbilo zahtjev optuženog da se iz spisa izuzmu razgovori presretnuti prije rata, obrazložen time što su presretanjem tih razgovora prekršeni bosanski zakon i univerzalno načelo prava na privatnost.¹ Vijeće je konstatovalo da optuženi nije pokazao—u skladu s pravilom 89(C), 89(D) i 95 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Pravilnik)—da bi uvrštavanje presretnutih razgovora u spis dokaza bilo u suprotnosti s integritetom postupka ili bi ga ozbiljno narušilo.² Vijeće je takođe bilo mišljenja da “dokaze u vidu presretnutih razgovora, čak i ako su možda pribavljeni na način kojim su prekršene odredbe mjerodavnog nacionalnog zakona, ne bi trebalo automatski izuzeti iz spisa predmeta”.³

2. Aktuelnim Zahtjevom optuženi traži da se Odluka u vezi s presretnutim razgovorima ponovo razmotri i zahtijeva da se iz spisa izuzmu svi razgovori presretnuti prije 6. aprila 1992. godine (dalje u tekstu: presretanje razgovora).⁴ Nužnost ponovnog razmatranja obrazlaže time što je Vijeće dobilo dokaze da presretanje razgovora nije bilo odobreno sudskim nalogom i da to nepostojanje odobrenja znači da je presretanjem razgovora prekršen Ustav Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: Ustav BiH).⁵ Prema optuženom, amandman 69(4) Ustava BiH predviđa sljedeće: "Zakonom se jedino može

¹ Odluka u vezi s presretnutim razgovorima, par. 3 i 13.

² Odluka u vezi s presretnutim razgovorima, par. 6 i 12.

³ Odluka u vezi s presretnutim razgovorima, par. 12.

⁴ Zahtjev, par. 1, 2 i 13.

⁵ Zahtjev, par. 1, 5-6 i 13.

propisati da se samo na osnovu rješenja suda može odstupiti od načela nepovredivosti tajne pisma i drugih sredstava opštenja, ako je to neophodno za vođenje krivičnog postupka ili za bezbjednost zemlje.”⁶ Optuženi navodi da je presretanje razgovora izvršeno bez sudskog naloga i da ono stoga predstavlja kršenje amandmana 69(4), čime je opravdano ponovno razmatranje Odluke u vezi s presretnutim razgovorima.⁷ Tvrdi da je ponovno razmatranje nužno da bi se spriječila nepravda, odnosno “nagrađivanje onih koji su prekršili zakon, u slučaju da se dozvoli da se rezultati njihovog nezakonitog prisluškivanja koriste kao dokazi u međunarodnom krivičnom postupku”.⁸

3. U “Odgovoru tužilaštva na zahtjev za ponovno razmatranje odluke kojom je odbijen zahtjev za izuzimanje presretnutih razgovora”, dostavljenom 30. marta 2012. godine na povjerljivoj osnovi (dalje u tekstu: *Odgovor*), tužilaštvo navodi da bi Zahtjev trebalo odbaciti jer on samo “iznosi dodatne detalje” u prilog argumentima koje je Vijeće već odbacilo u Odluci u vezi s presretnutim razgovorima.⁹ Tužilaštvo tvrdi da stoga ništa ne ukazuje na postojanje posebnih okolnosti koje bi opravdale ponovno razmatranje.¹⁰ Tužilaštvo dalje tvrdi da se, u skladu s ustaljenom praksom Međunarodnog suda, prihvatljivost dokaza pred Međunarodnim sudom utvrđuje nezavisno od pitanja da li su dokazi pribavljeni na legalan način, u skladu s domaćim zakonima.¹¹ Najzad, tužilaštvo tvrdi da bi status Zahtjeva trebalo promijeniti jer se Zahtjev odnosi na iskaz dat na zatvorenoj sjednici.¹²

II. Mjerodavno pravo

4. Vijeće podsjeća da Pravilnik ne sadrži nijednu odredbu koja bi se odnosila na zahtjeve za ponovno razmatranje. Takvi zahtjevi proizlaze iz sudske prakse Međunarodnog suda i prihvatljivi su samo u određenim okolnostima.¹³ Kriterijum za

⁶ Zahtjev, par. 5.

⁷ Zahtjev, par. 6-9.

⁸ Zahtjev, par. 9.

⁹ *Odgovor*, par. 1-6.

¹⁰ *Odgovor*, par. 3.

¹¹ *Odgovor*, par. 4.

¹² *Odgovor*, fusnota 1.

¹³ *V. Tužilac protiv Prlića i drugih*, predmet br. IT-04-74-T, Odluka u vezi sa zahtjevima strana u postupku za preispitivanje odluka Vijeća, 26. mart 2009. godine (dalje u tekstu: *Odluka u vezi s preispitivanjem u predmetu Prlić*), str. 2.

ponovno razmatranje neke odluke, kako ga je formulisalo Žalbeno vijeće, glasi kako slijedi: “veća imaju inherentno diskreciono ovlašćenje da preispituju ranije donete interlokutorne odluke u izuzetnim slučajevima, 'ako se pokaže očigledna greška u rezonovanju ili ako je to potrebno kako bi se sprečila nepravda”¹⁴ Prema tome, strana koja je podnijela zahtjev dužna je uvjeriti Vijeće da postoji očigledna greška u rasuđivanju, odnosno posebne okolnosti koje bi opravdale ponovno razmatranje radi sprečavanja nepravde.¹⁵

III. Diskusija

5. Vijeće konstatuje da optuženi u Zahtjevu naprosto ponavlja prigovor koji je već iznio u vezi s navodnom nezakonitošću presretanja razgovora pod odredbama bosanskog zakona, ovaj put navodeći da presretanje razgovora predstavlja kršenje Ustava BiH. Vijeće takođe ističe da pravni savjetnik optuženog, po vlastitom priznanju, iznosi mišljenje da će Vijeće vjerovatno odbaciti Zahtjev, tako da Vijeću nije jasno zašto je Zahtjev uopšte podnesen.¹⁶ Da bi se u potpunosti zadovoljila forma, Vijeće će ipak ispitati da li je ispunjen kriterijum za ponovo razmatranje.

6. Vijeće ponavlja da dokaze u vidu presretnutih razgovora ne bi trebalo automatski izuzimati iz predmetnog spisa ako su njihovim pribavljanjem prekršene odredbe nacionalnog zakonodavstva. Valja ponoviti da optuženi nije pokazao na koji način pravičnost njegovog suđenja može da bude narušena uvrštavanjem dokaza čijim pribavljanjem su možda prekršene odredbe mjerodavnog nacionalnog zakonodavstva. Prema tome, čak i kad bi se, *arguendo*, pretpostavilo da je takvim presretanjem razgovora prekršen Ustav BiH, optuženi nije uvjerio Vijeće da u Odluci u vezi s presretnutim razgovorima postoji jasna greška u rasuđivanju. Osim toga, optuženi nije pokazao

¹⁴ Odluka po zahtjevima optuženog za ponovno razmatranje odluka o formalnom primanju na znanje činjenica o kojima je već presuđeno, 14. juni 2010. godine, par. 12, gdje se poziva na *Tužilac protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-AR108bis.3, povjerljiva Odluka po zahtevu Srbije i Crne Gore za preispitivanje odluke Pretresnog veća od 6. decembra 2005., donesena 6. aprila 2006. godine, par. 25, fusnota 40 (gdje se citira *Kajelijeli protiv tužioca*, predmet br. ICTR-98-44A-A, Presuda, 23. maj 2005. godine, par. 203-204); v. takođe *Ndindabahizi protiv tužioca*, predmet br. ICTR-01-71-A, Odluka po zahtjevu žalioca da se zbog činjenične greške ponovo razmotri odluka od 4. aprila 2006. godine, 14. juni 2006. godine, par. 2.

¹⁵ *Tužilac protiv Galića*, predmet br. IT-98-29-A, Odluka po zahtjevu odbrane za preispitivanje, 16. juli 2004. godine, str. 2; v. takođe *Tužilac protiv Popovića i drugih*, predmet br. IT-05-88-T, Odluka po Nikolićevom zahtjevu za preispitivanje i nalog za izdavanje naloga *subpoena duces tecum*, 2. april 2009. godine, str. 2; Odluka u vezi s preispitivanjem u predmetu *Prlić*, str. 2-3.

¹⁶ T. 26524-26525 (zatvorena sjednica) (21. mart 2012. godine).

postojanje posebnih okolnosti koje bi opravdale ponovno razmatranje radi sprečavanja nepravde.

7. Naposljetku, Vijeće konstatuje da se Zahtjev zaista odnosi na dokaze koje je Vijeće dobilo na zatvorenoj sjednici. Vijeće podsjeća da strane u postupku nisu te koje same odlučuju šta može ili ne može da bude povjerljivo dok su na snazi zaštitne mjere na osnovu važećeg naloga Vijeća u tom smislu.¹⁷ Zato vijeće obavještava optuženog da ubuduće ne bi smio upućivati na dokaze izvedene na zatvorenoj sjednici osim ukoliko unaprijed nije zatraženo odobrenje Vijeća. Međutim, zbog nepreciznosti Zahtjeva u tom pogledu i činjenice da u njemu sadržane informacije ne mogu otkriti identitet zaštićenih svjedoka, Vijeće ne smatra da je u ovom konkretnom slučaju opravdano da se status Zahtjeva promijeni u povjerljivi. Povrh toga, budući da se u Odgovoru ne iznose dodatne informacije u vezi s dokazima izvedenim na zatvorenoj sjednici u odnosu na one sadržane u Zahtjevu, Vijeće smatra da bi status Odgovora trebalo promijeniti u javni.

¹⁷ V. U predmetu protiv Florence Hartmann, predmet br. IT-02-54-R77.5-A, Presuda, 19. juli 2011. godine, par. 52; Tužilac protiv Šešelja, predmet br. IT-03-67-R77.3, Javna redigovana verzija Presude od 31. oktobra 2011. godine, 31. oktobar 2011. godine, par. 3031.

IV. Dispozitiv

8. Shodno tome, a na osnovu pravila 54, 89 i 95 Pravilnika, Vijeće ovim **ODBIJA** Zahtjev i **NALAŽE** Sekretarijatu da status Odgovora promijeni u javni.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je engleska verzija mjerodavna.

/potpis na originalu/
sudija O-Gon Kwon,
predsjedavajući

Dana 18. aprila 2012. godine
U Haagu,
Nizozemska

[pečat Međunarodnog suda]